

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Camilli De Lellis Fvndatoris Religionis Clericorum Regvlarivm Infirmis Ministrantivm

Cicatelli, Sanzio

Antverpiæ

Cap. XVI. Camilli erga alios Religiosos & benefactores studium &
benevolentia: atque aliorum item erga illum amor.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37267

terribili voce, *Siste*, inquit, *siste Frater, noli blasphemare*: & cunctos, qui in eadem rheda erant, conterruit.

CAPVT XVI.

Camilli erga alios Religiosos & benefactores studium & beneuolentia: atque aliorum item erga illum amor.

ALiorum quorumcumque Ordinum Religiosos magnoperè diligebat Camillus, & reuerbatur, tamquam operarios scilicet ac cultores sanctæ illius vineæ, quæ est Dei Ecclesia. Speciatim autem amabat Patres Capuccinos, ob multa beneficia quæ ab eis Manfredoniæ receperat, & quia ipsius ad Deum conuersionem plurimum adiuuerant. Idcirco si aliquos ex illis antiquis familiaribus suis nosset esse superstites, crebrò eos inuisebat, atque etiam domum nostram non raro inuitabat. Ita Romæ, prima facta professione, quatuor ex iis inuitauit, inter quos vnus fuit Frater Iosephus Melitensis, qui cum magna illa amicitia Manfredoniæ intercesserat: hunc remota mensa precatus est, vt dignaretur publicè coram omnibus Religiosis omnem seriem conuersionis eius ad Deum recensere, vnà cum cunctis noxis, quas

quas in ipso, dum simul cum illis Manfredonia habitabat, obseruasset. Verum quoniam is Pater in ea narratione modestius ac consideratius procedebat, cœpit ipsemet Camillus ex studio humilitatis omnem vitam suam, velut publica quadam generali confessione, palàm retexere. Magna item beneuolentia complectebatur Patres sancti Domini: in cuius signum profectis aliquando ad nostrum Nouitiatum Neapolitanum multis ipsorum Nouitijs, visus est ipse tot intueri Angelos albis vestitos: voluitque omnino ut isti iuuenes simul cum nostris Nouitijs sese recrearent, simulque fructus ederent: quibus etiam sua ipse manu gaudebat ministrare. Rogatus ad extremum ab ipsorum Magistro, ut etiam aliqua salutis verba illis dignaretur erogare, suauissimam ad eos habuit exhortationem, sumptis pro argumento istis verbis, *Habitus non facit Monachum*. Scopus autem sermonis fuit, ipsos ad cordis puritatem atque ad generosam in Religione perseverantiam omnibus exsuperatis difficultatibus animare. Quod cum magna illorum voluptate peregisset, ipsi omnes porrecto manus osculo, acceptaque discedendi copia recesserunt. Singulari quoque amore Patres Societatis IESV prosequatur, ac nominatim Patrem Octavianum Cappellum, cuius

cuius viuam semper retinuit fouitque memoriam. Fuerat eo vsus à Confessionibus in ipso foundationis principio. Sed dici non potest, quanta in beatum Philippum Nerium suum antiquum Patrem spiritualem studio atque affectu ferretur, cuius sanctæ memoriæ se summopere obligatum, vti & cunctis eiusdem Congregationis Patribus, agnoscebat. Hominibus porrò benè de sua Religione meritis nonnulla sanctæ deuotionis munuscula exhibebat: eosque nonnumquam inuitabat, & cum omni sancta modestia & liberalitate Religiosa tractabat. Quod officium charitatis ita ipsis gratum acceptumque erat, vt etiam viri primates magnique nominis, & inter eos vnus S. Ecclesiæ Cardinalis non dedignatus sit ad mensam eius accedere, vnaque cum illo in cœnatione cibum sumere. Fuitis Cardinalis Sordinus à Ciappella. Iam verò vice versa non paucis Primatibus & Illustriſſimis viris ad suam mēsam illum adhibere, & eius sancta frui simplicitate, pro magna voluptate fuit. E quorum numero fuerunt, & quidem sæpius, Cardinalis Baronius & Taruggius, qui illum amore præcipuo diligebant. Cardinalis item Mondouus tanto eum studio honoreque colebat ac venerabatur, vt quotiescumque domum nostram adueniret, inter amplexandum, frontem eius

aut mediam capitis coronam oscularetur. Alij quoque complures, cùm per ciuitatem, aut per Nosocomium incederet, illi nec scienti nec sentienti vestes occultè dissuauabantur. Comes Fontanus, Gubernator Mediolanensis, cùm intellexisset huius Religionis Fundatorem olim militem fuisse, & nunc esse superstitem, adeoque agere Mediolani, misit aliquem, qui indicaret ipsum crastina die manè venturum ad eius colloquium: sed Camillus minimè id patiens, eum præuenit. Eo igitur conspecto valdè gauisus est Comes, eiusque sermonibus aperto semper capite auditis vehementer est delectatus. Sed similibus fauorum exempla sexcenta afferri possent: quæ cùm non magni pendam, facillè præteredò. Cùm in rebus dubiis petendum aliunde ipsi esset consilium, ad dictos Religiosos amicos suos plerumque adibat, sapiusque suæ diffidens memoriæ, socio commendabat, vt diligenter auscultaret, aut etiam scriberet quid responsi datum esset. Quin nec eo contentus, frequenter id agebat, vt idem socius subscriberet, nempe in testimonium eius quod responsum aut suum fuisset. Sic etiam agebat, si quando recordabatur se obligatū esse ad aliquid agendum in proximi vtilitatem: tum enim, veritus ne obliuisceretur, id in charta scribebat,

vt se

ut se prima quaque opportunitate debito ex-
 oneraret. Hinc in schedulis quibusdam eius
 manuscriptis repertæ sunt nonnullæ rerum
 istiusmodi notationes, quarum vna sic ha-
 bebat: *Ad diem vigesimam quartam Octobris,*
feriâ quintâ, horâ vigesimâ primâ profiteor me
iturum ad me aperiendum Notario sanctissimæ
Trinitatis conualescentium, eique dicturum
quidquid Deus à me requirit, & me exonera-
turum conscientiam meam, hoc est, ut ego sim
liber à non incurrenda pœna excommunicatio-
nis. Et hæc est mea voluntas. Deo gratias.
 Cùm igitur in suis negotiis tam expedite pro-
 cederet, obstupescerat, quî fieret, ut tot in
 mundo essent lites, neque eæ statim expedi-
 rentur: nec capere poterat, quinam id fieret,
 ut tam longi litibus concederentur termini
 & prolongationes. Loquens autem de supra
 dictis conualescentibus, qui è Nosocomio
 emittebantur, ferre non poterat, quòd in
 singulis ciuitatibus non essent loca peculia-
 ria ijs percurandis & corroborandis depu-
 tata: non in quibus biduo triduoque consiste-
 rent (vti fit Romæ in Trinitatis) sed quin-
 decim aut viginti diebus, si tot diebus opus
 foret. Dicebat enim affirmabatque, pluri-
 mos pauperes eius loci rei que penuriâ præ-
 maturè intermori: quippe dum è Nosoco-
 mii exeunt languidi ac debiles, nec habent

420 VITÆ P. CAMILLI DE IELLIS
in primis illis diebus necessaria vitæ victusque
commoda, statim in eandem, si non in de-
tiorē, infirmitatem relabuntur: qui dein-
de ad Nosocomia denuò redeuntē, ad ex-
tremum confecti consumptique propè om-
nes intereunt. Quapropter desiderabat, &
sæpius Medicis suadebat, vt solutos à febrī
saltem tam diu in Nosocomijs retinerent,
donec possent iam egressi statim lignem in
manus sumere, & laborando victum si-
bi quærere.

C A P V T X V I I .

*Punitio quibusdam Nouitiis ad seculum
reuertentibus à Camillo denuntiata.*

F Vit Camillus valdè facilis ad Nouitios
in Religionem admittendos, neque v-
num ferè de quàm plurimis se offerentibus
repulit. Quod vt faceret, ardens in eo cha-
ritas ac desiderium viæ cunctis ad salutem
patefaciendæ impellebat. Arbitrabatur e-
nim, si se offerentes non reciperet, reddendā
sibi illorum esse in Dei iudicio ratio-
nem. Vnde permultos recepit, quos postea
deprehendit futurum meliùs fuisse si non re-
cepisset. In hoc tamen Nouitiorum negotio
duas res in se habuit insignes & singulares.
Vnam